

“ΟΙ ΑΠΟΗΧΟΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑ”

ΓΚΟΥΡΓΚΟΥΛΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

1) Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
2) Η ΣΙΩΠΗ ΠΟΥ ΕΜΑΘΑ ΝΑ ΚΟΥΒΑΛΩ
3) Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΙΕΣΗ ΤΟΥ ΑΝΕΙΠΩΤΟΥ
4) ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΒΗΝΕΙ
5) Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΕΠΙΜΕΝΕΙ
6) ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΠΑΥΟΥΝ ΤΑ ΟΡΙΑ

Τα έργα της ενότητας «Απόηχοι του Μέσα» είναι κατασκευασμένα από stoneware, ένα υλικό σκληρό, ανθεκτικό, σχεδόν άφθαρτο – όπως και όσα μαθαίνουμε να αντέχουμε μέσα μας.

Το κεραμικό εδώ δεν επιλέχθηκε για την ομορφιά του, αλλά για τη μνήμη που κουβαλά: φωτιά, πίεση, μεταμόρφωση.

Η σειρά γεννήθηκε από την ανάγκη να δοθεί μορφή σε καταστάσεις που δεν φαίνονται. Σε εγκλωβισμούς που δεν έχουν τοίχους. Σε σιωπές που δεν ακούγονται. Σε χρόνους ζωής που περνούν χωρίς να δηλώσουν ποτέ ξεκάθαρα την παρουσία τους.

Κάθε κελί είναι ένας εσωτερικός χώρος. Όχι για να κλείσει τον θεατή μέσα του – αλλά για να του θυμίσει ότι κάπου εκεί, ανάμεσα στην πίεση και στη ρωγμή, υπάρχει πάντα η δυνατότητα του φωτός.

Στα 25, κάθεται σε μια καρέκλα που τρίζει από ώρα, με έναν καφέ που δεν πίνεις πια και τσιγάρα που τελειώνουν το ένα μετά το άλλο. Όχι επειδή θες. Αλλά επειδή δεν ξέρεις τι να κάνεις με τον εαυτό σου· κι έτσι αφήνεις τον χρόνο να κυλά, μήπως αποφασίσει εκείνος για σένα.

Στα 30, αλλάζεις δουλειές σαν δωμάτια σε μια μεγάλη φυλακή. Κουράζεσαι για να μην σκέφτεσαι. Κρατάς το σώμα απασχολημένο για να μη μιλήσει το μέσα. Η σιωπή γίνεται βάρος που το αποφεύγεις όπως αποφεύγει κανείς έναν παλιό εχθρό.

Στα 50, κοιτάς πίσω και βρίσκεις μια ζωή που κύλησε αθόρυβα, στα «πρέπει» των άλλων, στα καθήκοντα, στις υποχωρήσεις, στις φορές που αγάπησες όλους εκτός από τον εαυτό σου. Και το ξέρεις: δεν το μετάνιωσες – αλλά κάτι μέσα σου έμεινε μισό, σαν πόρτα που δεν άνοιξε ποτέ.

Κι ύστερα υπάρχουν εκείνοι που κουβαλούν πληγές χωρίς να τις αγγίζουν ποτέ. Φόβους που έγιναν δωμάτια μόνιμα κατοικημένα. Απώλειες που δεν πρόλαβαν να θρηνηθούν. Σιωπές που αν τις ακουμήσεις, σπάνε.

Τα κεραμικά κελιά αυτής της σειράς δεν μιλούν για φυλακές. Μιλούν για ανθρώπους. Για όσα κρατάμε κρυφά. Για όσα πονούμε σιωπηλά. Και για εκείνη τη λεπτή, σχεδόν αόρατη χαραμάδα που, παρά όλα αυτά, επιτρέπει στο φως να μπει –

όχι για να μας σώσει, αλλά για να μας θυμίσει ότι ακόμη υπάρχουμε.

Η σειρά «Απόηχοι του Μέσα» δημιουργήθηκε εξ ολοκλήρου στο χέρι από stoneware clay, ένα υλικό υψηλής αντοχής, επιλεγμένο όχι μόνο για τις τεχνικές του ιδιότητες, αλλά και για τη συμβολική του φόρτιση: πίεση, φωτιά, μεταμόρφωση.

Κάθε κελί πλάστηκε ως αυτόνομη μορφή χωρίς χρήση καλουπιών, διατηρώντας σκόπιμα τις ατέλειες, τις παραμορφώσεις και τα ίχνη της χειρωνακίας. Τα κάγκελα διαμορφώθηκαν ένα προς ένα, άλλοτε αυστηρά, άλλοτε λυγισμένα ή ραγισμένα, ακολουθώντας τη νοηματική μετάβαση της σειράς από τον εγκλωβισμό προς τη ρωγμή και την υπέρβαση.

Οι επιφάνειες παραμένουν τραχιές και ματ, χωρίς εξιδανίκευση, ώστε να ενισχύουν την αίσθηση φθοράς, χρόνου και εσωτερικής έντασης. Το ψήσιμο σε υψηλές θερμοκρασίες σταθεροποιεί τη μορφή, ενώ τα περιορισμένα, γήινα χρώματα λειτουργούν υπαινικτικά, χωρίς να αποσπούν από την έννοια του έργου.

Η διαδικασία δεν ήταν γραμμική ούτε καθαρά τεχνική. Κάθε κελί ολοκληρωνόταν μόνο όταν είχε προηγηθεί μια εσωτερική επεξεργασία της κατάστασης που αναπαριστά. Έτσι, το έργο δεν καταγράφει απλώς μορφές εγκλεισμού – καταγράφει μια πορεία.

Έγιναν δοκιμαστικά slip με οξείδιο του χαλκού σε διάφορες θερμοκρασίες και το τελικό αποτέλεσμα είναι ψημένο στους 1100c